

Priset 2014 tilldelades Bengt Madsen med följande motivering:

”Bengt Madsen tilldelas Andreas Nilssons minnespris 2014 för sitt livslånga engagemang i MFF från juniorlag 1 till att vara kraften bakom färdigställandet av Swedbank Stadion. Detta bland annat som grundare av bordtennissektionen i MFF samt ett mångårigt styrelsearbete som ledamot och ordförande. Bengt Madsen har alltid satt MFF:s bästa före sin egen person även om det i en del fall orsakat kontroverser med omgivningen.

Bertil Siberger håller tal i samband med utdelningen av Andreas minnespris.

Välkomna alla fotbollälskare.

Vi har samlats här denna februaridag, för att hylla MFF:s 104:e födelsedag. Samt hylla pristagaren till ”Andres Nilssons minnespris”.

Mitt namn är Bertil Siberger, och någon undrar kanske, ”vem fan är Bertil Siberger”?

Fick denna fråga för något år sen när jag håll ett föredrag för Druidordern, när en person med positiv kommentar frågade ”Vem fan är Bertil Siberger”

Helt naturligt kom motfrågan. ”Vem fan är Nisse Hult”, och svaret var att han var målvakt i MFF och nämndes i en rolig TV- sketch för en del år sedan.

Mitt svar då att denna Nisse Hult ersatte mig i MFF:s mål 1963, och den han ersatte var Bertil Svensson, alltså jag har bytt efternamn.

Här har jag chansen att tala om min period i MFF:s långa ärofyllda historia. nio år i sa,,a klubb som målvakt.

Jag vaktade alltså MFF:s mål i början på 60 talet fram till sommaren 63 när jag helt slutade med fotboll. Mina ögon hade blivit sämre och en närsynt målvakt är inte att rekommendera. Samtidigt gav det mig en unik ställning i fotbollsvärlden, jag har bara tillhört en fotbollsklubb i mitt liv. OK säger någon, men jag började som 13-åring i MFF:s pojklag II och slutade som allsvensk målvakt med totalt 51 matcher i A-laget, och varit med i både juniortrupp som ungdomslandslagspelare.

Jag skall visa några bilder av mitt liv i MFF. Det första klicket var när Bertil Elmstedts styvfader frågade mig som 13-åring om jag ville provspela i MFF:s pojklag. MFF hade på den tiden endast två pojklag nr I och II. Hade jag vunnit högsta vinsten eller Roslund lurade mig. Jag och min kamrat Claes Feldt kom till Malmö IP en onsdag i början av augusti. Vi stod och väntade på Georg Österlin som ansvarade för pojkfotbollen.

Han tittade på mig, och jag var lika lång då som nu, och sa, kom in klä om och träna. Vi tränade på Dekanen, som numera är Tunnelbanstation vid Johanneskyrkan, och han blev nöjd. Följande söndag skulle jag vakta målet för MFF II mot MBI. Resultatet tar vi upp senare. Ja, Malmö var inte större på den tiden än att jag visste de bästa bollspelarna i staden, och när jag kom dit så var alla där.

Året därefter blev jag upphöjd till pojklag I och vi förlorade inte en match på dessa tre år. Upp i juniorlaget och svenska mästare 1960 i Sandviken med 2-1. Upp igen och reservlag I som 19-åring. Alla målvakter hade försvunnit, så målvaktsposten var öppen för en positiv burväktare och den 9 september blev det debut i A laget förlust mot Sandviken och insläppt straff.

Den andra bilden jag vill berätta om MFF är att jag fick känna lära känna Eric Persson, Erik med C om man ville vara vän med honom. Fast han var döpt med Erik med K och

även hans tidiga skolbetyg hette han Erik med K. Dessutom hade han namn som Hövdingen eller Gubben. Han var som en pappa för sina spelare, alltså grabbar som kom från en enkel arbetarmiljö som ibland behövde veta hut och "rätt och etikett".

Artikelförfattaren minns sin första långresa

Resan började tidigt på morgonen och som lunch/frukost serverades landgångar. Vi unga från juniorledet visste inte bättre och en av oss började äta landgången från den del där osten hade sin naturliga plats. Eric med sin hökblick såg detta genast och tittade på novisen och kom med följande kommentar.

"Landgångar börjar man äta ifrån den del där som finns ägg och sill och avslutar med den del där osten är placerad."

Som tur var hade jag börjat i "rätt" ände och slapp uppläxningen. Men en lärdom för livet.

Den tredje bilden handlar om min kortaste match i MFF.

På hösten 1961 gjorde MFF en turné som varade nästan två månader. Länder som besöktes var bland annat Irak, Iran, Malaysia och Indonesien. Resan började med tre matcher i England. Den tredje (matchen) spelades i Nottingham där Forest var motståndare.

Ordinarie målvakt var Tore Svensson, men han skadade sig i första halvlek, så artikelförfattaren fick ta på sig sina knäskydd för att vakta målet i andra halvlek. Det blev en kort match för mig. En kvart in på halvleken började dimman lägga sig tät över spelplanen och mina medspelare försvann sakta men säkert i töcknet. Jag hörde aldrig domaren blåsa av matchen utan stod kvar med händerna på knäna och spanade ut i intet. Var vi bra just då för inga spelare syntes, eller var matchen kanske avbruten? För säkerhets skull stannade jag kvar på min post.

Samtidigt inne i omklädningsrummet skämtade en av grabbarna.

”Är alla inne nu?”

Alla var inte inne. Målvakten stod fortfarande kvar med händerna på knäna och spanade

ut i Nottinghamdimman. Ingen hade meddelat att matchen var slut, men slutligen dök en polis upp ur dimman och ledsagade mig in i omklädningsrummet. Enda gången i mitt liv jag blivit tagen av polisen!

Matchen hade annonserats som drama, fick blåsas av som komedi...

Ja som sagt var så har jag bara tillhört en klubb fotbollsammanhang, och ett bra mål tycker jag. För en vis man sa vid ett tillfälle.

"Alla människor är födda till MFF:are, men alla vet inte om det", men vi vet.

TACK